

DE STER VAN NEDERLAND

15 DECEMBER 1933

No. 24

38e JAARGANG

»Tegenspoed is de diamantstof waarmede de Hemel zijn juweelen polijst.«
Leighton.

DE GROOTSTE GAVE

door Arvilla Ashby

Uit het Engelsch door W. Riet

Er was een kwistige schoonheid in het woonhuis van Aristobolus. Weinig had de rijke Sadduceeer gespaard in zijn pogen om aan zijn kennissen den indruk te geven van zijn macht als een bezittend man. Er waren niet veel dingen die hij niet kocht, als hij daardoor zijn reeds gevestigde reputatie kon vergrooten, van zijn passie voor het schoone en het unieke. Hij was, zooals bijna elkeen bemerken moest, een slaaf geworden van zijn pronkzucht, van het verlangen om ten toon te spreiden.

Hoewel van zijn macht overtuigd, was Aristobolus niet altijd even goed gehumeurd. Op een laten namiddag, een paar dagen voor het Joodsche Paascheest, liep hij rusteloos in de ruime woonkamer van zijn huis op en neer.

Zijn met sandalen geschoeide voeten zonken geruischloos weg in de dikke pluuche kleeden. Zijn armen kruisten zich en ontsloten zich weder in een zenuwachtig tempo achter zijn rug. Zijn hoofd boog zich diep in de golven van zijn zijdeachtigen baard, die voor een deel een woeste uitdrukking op zijn vaal gelaat verborg. Hij was niet de eenige aanwezige in de kamer. Op een lagen, met kussens bedekten divan leunde een jong meisje achterover. Om haar heen fladderden een aantal mooie duiven die met elkander wedijverden om haar aandacht te trekken. Ofschoon zij af en toe glimlachte om hun koddige pogingen, was haar gelaat onge-

woon droevig. Haar groote donkere oogen werden dikwijls met tranen gevuld, en zoo nu en dan trok een snik de spieren van haar hals te samen.

Aristobolus was zoo vervuld van zijn eigen gedachten, dat hij dat alles niet zag, totdat hij, toen hij op haar neer zag, den glimlach van haar gelaat zag wegtrekken.

„Je schijnt in een gelukkige stemming te zijn, mijn dochter,” zeide hij, zijn rusteloos gedrentel even stakend. „Wat doet je zulk een genoeg, of kan je je gelukkige gedachten niet aan je vader bekend maken?”

„O, ja vader,” Haar glimlach verdiepte zich oogenblikkelijk. „Kom hier dan even bij mij zitten. Ik heb verlangd met U te kunnen praten, kan U dus nu een oogenblikje Uw zorgen vergeten en een moment aan de mijne denken?”

„Ja, ja, mijn kind. Ik wil ten koste van alles naar je luisteren. Je moet altijd op je vader vertrouwen.”

Hij zette zich naast zijn dochter neder op den divan. Zijn kort dik lichaam had ten deele zijn stugge houding verloren. De koppige, woedende uitdrukking van zijn gelaat, de vurige hardheid van zijn oogen, dat alles verdween toen hij tot Herodia sprak. In hun plaats kwam het vriendelijk licht der liefde. Hij wachtte geduldig tot zijn schoone dochter haar duiven had weggejaagd. Schoon was zij. Schoonere trekken dan de hare konden penseel van een schilder niet maken. Haar donker, glanzend haar hing in krullen rond haar ovaal, olijkleurig gelaat. Haar volle, roode lippen trokken zich samen om een duif, die bij haar gebleven was, te kussen. Haar oogen glinsterden helder en haar zachte, blanke hals schitterde met kostbare juweelen.

Buiten de sandalen en de kousen, welke haar voeten versierden, voltooide een wit kleed zonder mouwen, om het middel door een gordel bijeen gehouden, haar kleeding.

Ofschoon de blik van den vader vol trots blonk als hij naar haar liefelijk gezicht keek, versomberde hij toch door verdriet, door teeder medelijden, als hij naar haar verlamd lichaam keek; want Herodia was kreupel.

Aristobolus sloeg zijn arm om haar heen en trok haar naar zich toe. Toen pas ontdekte hij de tranen in haar oogen.

„Ofschoon je glimlach blijft, Herodia, dragen je oogen toch in hun diepten de zorg. Kan het geluk zoo vlug van je vlieden?”

„Nee, vader, ik ben nog altijd gelukkig. Aretas heeft mij gevraagd zijn vrouw te worden. Zonder iets te geven om mijn verlamd lichaam, heeft hij mij zeer lief, en als ik aan zijn liefde denk zal ik altijd gelukkig zijn. Hij komt vanavond hier om mijn antwoord.”

Herodia's stem was lichtelijk gebroken. Zij keerde haar gelaat van haar vaders blik, en de glinsterende tranen verduisterden haar gezicht.

„En je antwoord, Herodia, wat zal het zijn?”

„Ik moet hem zeggen, dat ik zijn vrouw niet kan worden.”

„Heb je hem dan niet lief, Herodia? Waarom weigert gij zijn vrouw te worden?” De stem van den vader was gedempt. Haar antwoord stond hem tegen en het stak hem als een mes.

„Omdat ik een kreupele ben, vader, dat is de reden. Ofschoon ik loopen kan en de gewone dagelijksche bezigheden even goed verricht als elk ander, kan ik geen moeder worden. Ik kan Aretas geen stamhouder bezorgen. Gij begrijpt dus, vader dat ik hem niet trouwen kan. Vanavond zal ik hem voor altijd van mij wegzenden. . . . tenzij. . . . tenzij. . . .”

Zij aarzelde voort te gaan, alsof er zooveel twijfel was, dat het noodeloos scheen de kleine sprank van hoop uit te drukken.

„Tenzij wat, Herodia?” Aristobolus stem had een nieuwsgierigen klank. Wederom ontstond er een pauze, waarin hij geduldig wachtte. Tenslotte sprak Herodia:

„Vader, gij hebt gehoord van dien wonderbaren man, dien Jezus, die zoovele genezingen verricht. Misschien ben ik ook zijn zegeningen waardig. Dan kon ik volmaakt van lichaam gemaakt worden, zoals gij zijt.”

Bij het noemen van den naam van Jezus richtte het lichaam van den rijken Sadduceeër zich in toorn op. Woede bedekte zijn joodsche gelaatstrekken. Zijn oogen glinsterden van doodelijken haat. Zich in een plotselinge opwelling van toorn vergetend stootte hij Herodia van zich af, en sprong op zijn voeten.

„Wat zegt gij daar? Wat weet je van Jezus, den Nazarener?”

Herodia kromp voor hem in elkaar als voor een slag. Zij had hem vaak dol van woede gezien, doch nimmer was hij anders dan zacht en vriendelijk voor haar geweest.

Zij bleef in gebreke hem antwoord te geven. „Waar heb je van dien Nazarener gehoord, vroeg ik je?” Zijn stem zwol van onderdrukte drift. Zijn grijzende, krullende baard was in een vreemd contrast met zijn van toorn rood gelaat.

„Eens, slechts eens, vader. Ik hoorde hem buiten de tempel-poorten tot een menigte spreken. Wat kon ik anders doen dan naar hem gaan zien? Geheel Palestina weerklinkt van zijn roem.”

„Geheel Palestina. Ja, geheel Palestina is vol met verhalen over hem, doch niet in alle verhalen wordt hij geprezen. De godlasteraar! De dood zal zijn belooning zijn! De Messias, waarlijk! Kan iemand als hij over Israëel regeeren? Neen, neen, wij zullen hem er uit gooien, zoowaar helpe mij den God van Israëel.”

De man scheen zijn dochter vergeten te hebben. Zijn vooroordeel was zoo groot, dat het hem voor al het andere, buiten de gedachten aan den Nazarener en zijn vernietiging, onvatbaar maakte. In zijn opwinding merkte hij niet op dat Cajafas, den Hoogen Priester, was binnengetreden.

Cajafas sprak: „Rabbi Aristobolus, staak uw heen en weer

gedraaf en begroet uw ouden vriend Cajafas. Ik verzoek je mij te willen zeggen, waarom je vandaag zoo opgewonden bent."

Toen hij Cajafas opmerkte, snelde hij met spoed naar hem toe.

"O, groote en geleerde Cajafas, behoef ik U mijne zorgen te vertellen? Het hart van Israël kennend zooals gij het kent, kunnen wij dan verstoord zijn?"

"Ik veronderstel, dat je opwinding in verband staat met de tegenwoordigheid van Jezus, den Nazarener in deze stad."

"Gij hebt gelijk. Maar wat zullen de gevolgen van dit alles zijn?"

Cajafas zette zich neder terwijl hij antwoord gaf. „Wij zullen hem aanklagen, gevangen zetten, en als het noodig is hem dooden om zijn godlasterlijken mond te snoeren." Hij streek vol vertrouwen over zijn zwarten baard. „De koning der Joden zal niet als een der armsten van het land zij intrrede doen,"

Herodia die rustig op den divan lag, werd door Cajafas niet opgemerkt, en door haar vader geheel vergeten. Eenmaal slechts had zij Jezus gezien. Zijn gelaat was beter te onthouden, lief te hebben en te eerbiedigen dan elk ander gelaat dat zij ooit te voren aanschouwd had. Haar gelaat werd rood van verontwaardiging toen zij Cajafas en haar vader op zulk een wijze over hem hoorde spreken. Zij verlangde haar protest aan de wereld uit te schreeuwen.

"Wees gerust, groote Aristobolus." De diepe stem van Cajafas vervulde de kamer. „Wij zullen iemand als hij, die onze vrede verwoest, en de hope waarin wij leven, lastert, niet langer dulden. Israël zal wederom haar volk zien verrijzen en regeeren, en die tijd is zeer kort op handen. Maak je niet bezorgd."

Zijn stem nam plotseling een zakelijken toon aan.

"Het is over hem, den Nazarener, dat ik je kwam spreken, Aristobolus, op den volgende Sabbath geeft gij weder, naar ik veronderstel, aalmoezen aan de armen."

Aristobolus knikte bevestigend.

"Zooals gewoonlijk zult gij veel geld aan uw kinderen geven, dat zij dan aan de bedelaars bij de poorten van den Tempel schenken?"

Wederom boog Rabbi Aristobolus bevestigend.

"Wat ik U vragen wilde is dit, of ge Uw aalmoezen dezen dag wilde verdubbelen. Geef aan Uw kinderen meer dan gewoonlijk, opdat wij dien Nazarener kunnen weerstaan. Hij heeft ons, het uitverkoren volk van God, gegeeseld. Hij heeft gezegd, dat onze belooning niet meer zal zijn dan wij hier ontvangen. Hij heeft valschelijk gesproken door te beloven, dat hij hen openlijk beloonen zou, die in het geheim zouden geven. Kunt ge U een grooter bedrog voorstellen dan het zijne? Wie is hij, die een belooning beloofd, terwijl hij geen schepel in het heele land bezit? Hij zal ook bij den Tempel zijn, evenals toen hij laatst in Jeruzalem was. Wij moeten hem op elke wijze bestrijden."

Het was nu Cajafas die zijn opwinding niet langer meer meester

was. Hij zette het heen en weder loopen van Aristobolus voort. Door zijn diepste gevoelens overmeesterd, sloeg zijn handen in elkaar en trok onder het loopen aan zijn langen baard.

De belangstelling voor elkander was zoo intens, dat zij geen van beiden de kreupele Herodia de kamer zagen verlaten.

Toen het niet meer mogelijk was om door een van beiden gezien te worden, sloeg zij kalm een zware sjaal om haar lichaam, welke haar schoon gelaat bijna geheel verborg. In haar hand hield zij een halsketting, welke een moment van te voren haar slanken hals had versierd.

Bedaard ging Herodia de trappen van haar huis af, den binnenhof door, en daarna de straat op. De namiddagzon naderde snel den ver verwijderden horizon, lange schaduwen achter zich latend.

De sjaal dichter over haar gelaat trekkend, spoedde het meisje zich voort, tot zij aan den hoek van de marktplaats kwam. Hier hield zij halt, en keek voorzichtig om zich heen. De weinige voetgangers, die zij zag, spoedden zich op hunne wegen voort, en Herodia beseftte, dat zij geen aandacht aan haar schonken.

Zij ging vlug naar de ingang van de marktplaats en hield halt voor een armzalig uitzienden ouden man. Tranen verduisterden haar oogen, en een snik welde op uit haar borst als zij de gescheurde kleding zag, het vermagerde lichaam, en de lichtlooze oogen van den bedelaar.

Zij bukte zich en stopte stil de schitterende halsketting in zijn verdorde handen.

„Neem dit,” zeide zij. „Het is een kostbaar juweel. Verkoop het, en gij zult niet spoedig gebrek meer hebben.”

In haar opwinding had zij haar sjaal even los gelaten. Zij viel gedeeltelijk op den grond en toonde voor een oogenblik haar schoon gelaat en haar verboogen, lamme gestalte. Terwijl zij zich weder oprichtte uit haar gebukte houding, trok zij de sjaal weer haastig over haar hoofd. Zij blikte verlegen in het rond, en vroeg zich af, of zij wellicht door iemand gezien was. Haar oogen ontmoetten die van een man, welke dicht bij haar stond, en terstond herkende zij de zachte, medelijdende trekken van Jezus. Zijn oogen hielden haar voor een oogenblik gebonden. Dan boog zij langzaam haar hoofd, veegde haar tranen weg, en blikte nogmaals in de heldere oogen van den Nazarener. Een overweldigend geluk trok als vuur door haar aderen, en zij spoedde zich vlug huiswaarts.

De schemering was reeds ingetreden, toen zij haar huis bereikte. Aretas wachtte in de ruime bovenkamer van het huis op haar komst. Hij leunde tegen de steilen van een der vier groote openingen in de kamer. De nachtbriesjes bliezen zacht naar binnen, en speelden licht door zijn donker, krullend haar, terwijl de glinsterende sterren helder vanuit den hemel schenen, en hun geschitter in de zwarte oogen van den jongen weerkaatsten. Hij

keerde zich om bij het geluid van haar stap op den bekleedden vloer.

Hij was een knappe zoon van Israël. Iets langer dan de gewone Jood, stond hij daar breedgeschouderd en sterk voor haar. Zijn jong en knap gelaat gloeide van liefde voor haar. Hij zag slechts haar schoone trekken en haar schoone ziel, en al het andere verdween voor hem in het niet.

Herodia bloosde een oogenblik diep toen zij hem zag. Haar hart klopte zwaar van onderdrukte liefde en verlangen. Zij stapte evenwel rustig op hem toe en bood hem haar hand aan. Hij nam haar in de zijne en drukte haar tegen zijn lippen.

„Herodia”, fluisterde hij zacht. „Ik kom om mijn antwoord. Gij kunt mij hedenavond zoo gelukkig als de Goden maken. Wilt ge mijn vrouw worden?”

Herodia werd doodelijk bleek. Zij trok Aretas naar een divan, en verzocht hem te gaan zitten. Terwijl het licht van een koperen handlamp, waarbij zij stond, haar bescheen, zeide zij zacht:

„Aretas, zie nogmaals mijn verlamde en mismaakte ledematen. Denk er nogmaals over na wat je opoffert als je mij tot je vrouw verkiest. O, Aretas, ik heb je te lief, om je nog jaren later wee te veroorzaken. Neen, ik kan je niet trouwen met zulk een misvormd lichaam. Spreek er toch liever niet meer over”.

Aretas kon slechts gedeeltelijk het gekreun, dat van zijn lippen kwam, onderdrukken.

„Herodia, zeg dat, zeg dat niet weer. Je bent mij liever dan alles wat ik zou kunnen bezitten. Denk er nog eens over na liefste, want alleen jou kan ik liefhebben”.

De sterke stem beefde van weemoed, en terwijl hij naast Herodia neerknielde, nam hij den zoom van haar kleed in zijn handen en kuste hem.

Herodia streek met haar hand over zijn zwarte lokken. Haar tranen vloeiden neder, en glinsterden als diamanten in zijn haar. Zich over hem neerbuigend drukte zij vlug haar lippen tegen zijn voorhoofd, eenmaal, tweemaal, en nog eens.

„Vaarwel, Aretas, voor altijd, vaarwel. Zij keerde zich om en verliet vlug de kamer. Eerst toen de gordijnen, die hem aan haar gezicht onttrokken, achter haar dicht vielen, gaf zij pas aan haar verdriet toe.

Gedurende eenigen tijd bewoog Aretas zich niet. Hij onderdrukte een snik, en verrees langzaam van zijn zitplaats. Met gebogen schouders en een schrijnend hart verliet hij het huis, en trad den nacht in hopeloos, want hij wist, dat hij nimmermeer het voorrecht zou hebben om Herodia van zijn gevoelens voor haar te spreken.

Toen Aristobolus uit de kamer kwam, waarin hij zich, nadat Cajafas was heengegaan, had teruggetrokken, droeg hij in zijn hand een grooten zijden zak. Zijn drie zonen wachtten reeds op

hem aan het avondmaal. Allen waren nu bij elkaar, behalve de geliefde Herodia. Aristobolus had reeds lang zijn houding tegenover haar vergeten, en daar hij haar met ongeduld verwachtte, stuurde hij een dienstknecht om haar te verzoeken te komen.

Toen zij binnenkwam was haar gezicht bleek en afgetrokken. De gelukkige glimlach van den ochtend was weg, doch sporen van bittere tranen waren daarvoor in de plaats.

Met pijn in het hart begreep Aristobolus wat de oorzaak was van het verdriet in het gemoed van zijn dochter. Hij wrong in medegevoel zijn handen in elkaar, toen hij haar misvormde gestalte de kamer zag binnentreden.

„Het spijt mij, vader. Heb ik u lang laten wachten?”

„Neen, Herodia, mijn dochter, niet zoo lang. Ik ben zelf pas hier”.

Nadat het maal gedaan was, trokken allen zich terug naar de bovenkamer, waar Herodia afscheid had genomen van Aretas. Aristobolus hield nog steeds den zijden zak in zijn hand. Hij hield deze boven zijn hoofd en schudde hem flink, en de klank van zilverstukken klonk door de kamer.

David, een zoon, riep uit :

„Naar de markt, vader ; gaan wij naar de markt ? Wat wilt gij in 's hemelsnaam met zooveel zilverstukken gaan koopen ?”

„Aha, ja, koopen, inderdaad mijn zoon. De genade van God voor ons allen . . . en de bewondering van de bedelaars, vrienden en vijanden”, voegde hij, zich bij voorbaat al verkneuterend, er fluisterend aan toe. „Er zijn genoeg schepels in dezen zak om elk van mijn kinderen rijk te maken. Op den Sabbath zal het aan de bedelaars, die aan de poorten van den Tempel zitten, gegeven worden. Ik zal op mijn trompet blazen om de aandacht te trekken van hen die binnenkomen, en zij zullen zien hoe vrijgevig ik ben. God kan Zijn belooning voor zulke gaven niet terughouden. De Nazarener zal zien, hoeveel wij in hem gelooven. David, Salomon, Jethro en Herodia, gij zult van avond ieder een deel ontvangen. Wij zullen te samen den lof oogsten voor onze gaven. Morgenavond begint de Sabbath, en den dag daarop zullen duizenden u benijden.

Hij stak zijn groote hand in den zak, en bracht munt voor munt te voorschijn. Vier kleinere zijden zakken vulde hij er mede en overhandigde deze aan zijn kinderen. Toen hij zijn eigen zak ophief was hij nog zwaar door den inhoud.

Herodia nam stil haar zak in ontvangst, en terwijl zij hem rond en rond draaide, staarde zij lang voor zich uit. Voor haar oogen verrees den zachten blik van Jezus. Zij zag zijn teederen glimlach en zijn heldere oogen, en hoorde hem wederom zeggen :

„Geef in het verborgene, en ik zal u openlijk daarvoor beloonen.” Geef in het verborgene, geef in het verborgene, scheen als bellen door haar hoofd te klingelen. Zij drukte den zak dicht tegen zich aan, wenschte haar vader en broers goeden nacht, en

ging naar haar kamer. Daar wierp zij zich op haar weelderig bed en weende bitter.

„Hij is de Messias, ik weet het. Hij kan met een blik van zijn oogen dit ongelukkigigen lichaam van mij recht maken. O, vader, waarom ziet u zijn macht en heerlijkheid niet, zooals het aan minderen dan u geopenbaard is? Waarom verafschuwt u zijn naam zoo? Gij zijt gewillig alle middelen te baat te nemen, alleen maar om hem te trotseeren. Maar ik ben zoo niet, en morgen zal ik in het geheim al mijn geld uitdeelen aan hen die het noodig hebben.”

In den vroegen morgen stapte Herodia de trappen van haar huis af en het terras over. Haar vader en broers sliepen nog. De reeds ontwaakte dienstknechten merkten haar bij haar vroegen morgentocht niet op. Haar vertrouwd kamermeisje liep met haar mee tot de buitenste poort van den hof.

Herodia sprak tot haar: „Onthoud nu goed, Prisca, wacht mij hier een uur voor den middagtijd op, en vergeet niet als vader naar mij vraagt hem te zeggen, dat ik nog rustig slaapt, en dat je mij daarom niet wakker wil maken.”

De morgen baadde zich in de schoonheid van het vroege uur. De zon was nog niet opgegaan, hoewel het niet lang meer zou duren. Stralende rose gekleurde wolken wierpen een warmen gloed ten hemel, een betooverend effect te weeg brengend met het duister van den nacht.

De vogels zongen lustig, en zachte briesjes speelden met de plooiën van het gewaad van het meisje, terwijl Herodia zich ver-gastte aan de heerlijkheid van den morgen.

Toen zij haar gift aan den eersten bedelaar overhandigde, rees er een lied op uit haar hart. En toen ten slotte haar laatste schepel uitgegeven was, en zij den dankbaren blik van den ontvanger gezien had, juichte haar hart van verrukking — zoo erg, dat de tranen in haar oogen stonden en haar lippen een gebed uitten.

Op den Sabbathdag gingen als gewoonlijk groote drommen menschen tempelwaarts. Verminkten, blinden, rijken, armen, zwakken en verouderden traden er binnen.

Aristobolus stond met zijn vier kinderen aan den ingang. Luid verkondigde hij door middel van een trompet, die hij in zijn hand hield, voor welk doel hij daar was. Elken keer als hij, of een van zijn kinderen een zilverstuk in de uitgestrekte handen liet nederdalen, gaf hij een schrille stoot op de trompet, om kennis te geven van deze handeling. De armoedigen verzamelden zich rondom hem.

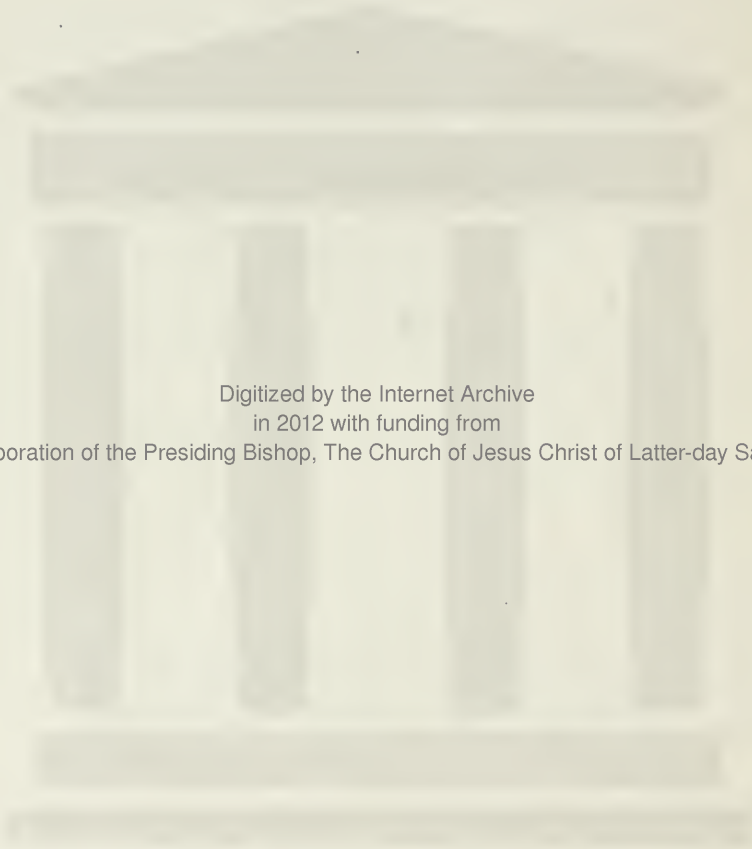
Zijn scherpe zwarte oogen blonken van trots. Hij zag iedereen die het Huis des Heeren naderde. Hij zag alles, behalve de zwijg-zame Herodia. Zijn zonen gingen geheel op in de reeds lang be-geerde positie. Hij was zoo druk bezig, dat hij in het geheel geen aandacht voor haar had, totdat Salomon hem aansprak.

DE STER
VAN NEDERLAND
HALF-MAANDELIJSCH
TIJDSCHRIFT VAN
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE
LATERDAAGSCHE HEILIGEN

38^E JAARGANG 1933

„Al wie voldaan is over hetgeen hij doet, heeft
zijn toppunt bereikt — hooger klimt hij niet. 's Men-
schen lot is niet ontevreden te zijn, maar onbevredigd
ten alle tijde.”

UITGEGEVEN
DOOR DE NEDERLANDSCHE ZENDING
CROOSWIJSCHE SINGEL 16^B — ROTTERDAM

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from

Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

VOORWOORD

Weer is een jaargang van „*De Ster van Nederland*” voltooid, om zijn plaats in te nemen bij de zeven en dertig andere, welke daaraan zijn voorafgegaan.

Wij zijn dankbaar, dat deze boodschapper van het herstelde Evangelie in de Nederlanden geregeld heeft kunnen verschijnen, ondanks de zeer ernstige economische toestanden, welke zich in elk land der wereld doen gevoelen.

Op de 388 pagina's van dezen jaargang van „*De Ster*” zijn ontelbare artikelen van groote geestelijke waarde, overgenomen uit de toespraken en geschriften van de geïnspireerde leiders van Christus Kerk op aarde. Deze artikelen zullen bij het verstrijken der komende jaren steeds waardevoller worden, en hun boodschap zal dan even belangrijk zijn als toen zij voor het eerst door de Kerk werden gegeven.

Er is eveneens een groot aantal artikelen van speciaal belang voor de werkers in de priesterschap-quorums, de leeraars(essen) in de verschillende hulp-organisaties en degenen, die belang stellen in genealogische onderwerpen. De vele nieuwe gedichten en vertaalde liederen voor Kerk-gebruik geven den bladzijden kleur en maken ze van blijvende waarde.

Het kan inderdaad naar waarheid gezegd worden, dat de bladzijden van dezen acht en dertigsten jaargang verslag uitbrengen van de historische ontwikkeling der werkzaamheden en den vooruitgang van de Nederlandsche Zending, gedurende het jaar 1933.

Bijna tegen het einde van het jaar is de redactie van ons blad in andere handen overgegaan, en de welbekende „K” verschijnt niet aan het einde van dezen jaargang, zooals dit het geval was aan het einde van zijn vier voorgangers.

Wij hopen, dat de idealen, letterkundig en geestelijk door „K” naar voren gebracht, in de komende uitgaven van onze *Ster* mogen voortduren.

DE REDACTIE.

INHOUDSOPGAVE.

A	
Aan de Jodenvervolgers	241
Aan onze Moeders	158
Aangekomen, 14, 63, 244, 312, 344	
Aangenaam bezoek,	190
Aanstellingen, 120, 137, 290, 333	
Aarde met haar bloementooi, 'D, 179	
Achter de horizon	276
Actieve Godsdienst	245
Afgod, De	59
Afrikaansche Bijbel, De	211
Afscheidwoord, Een	357
Afscheid aan „K.”, Ons	365
Alles wel! alles wel.	197
Amsterdamsche Conferentie 46, 60, 83, 254, 268, 285, 286	
Anti-semitisme in Duitschland, Het	127
Apostelen en de Nephitische twaalf, De oude	33
Apostel Talmage overleden.	241
Arbeiden en niet twijfelen	350
Archieven, Het nut van	24
Arenleessters 10, 294, 307, 316, 352	
Arenlezen	317
Avondmaal	124
Avondmaalslied	228
B	
Ballard, Melvin J.	277
Bede	307
Behoeftē aan Kerkelijke organisatie	2
Bell, Hendrik	238
Beloofde Land, Het	221
Bennion, Samuel O.	137
Bennion, Adam S. 69, 101, 152, 200, 236, 274, 302	
Benoemingen 14, 104, 136, 204, 258, 290	
Bewaarder en Brenger van het Nephietenverslag, De	237
Bewaarder van het Nephietenverslag, De	229
Bezoek aan den trots der Mormonen, Een	9
Bezoeken	190, 252
Biddulph, C.	83, 98
Bidt en Werkt	258
Bijenkorf-meisjes	11
Bijbel, De	261
Bloedzuivering	115
Boek van Mormon, Het 75, 190, 230	
Boek van Mormon in Tsjechisch, Het	174
Boekjes, Ons nieuwe Leeuweriken en Blauwvogeltje	371
Boerum, John E. van	6
Boodschap van het Eerste Presidentschap betreffende steunvoorziening, Een	325
Brood des Levens, Het	139
Browsers, Catharina	250
C	
Christen-zijn	62
Christus Consolator	162
Clark, J. Reuben Jr. 129, 137, 325	
Conferenties 46, 60, 80, 83, 92, 98, 112, 127, 133, 138, 164, 174, 180, 185, 254, 268, 272, 265, 268, 312, 332, 348, 353, 355, 364, 368	
D	
David en Jan	350
Debat, Geen	90
Doop	111, 124
Dubbel Kwaad, Een	272
Duitschland, Een oorlogszuchtig 249	
E	
Eerste Presidentschap	1, 325
Engelen, Wie en wat zijn	181
Eeuwige ontwikkeling	211
Ergernis	255
Evangelische vragenbus	267
G	
Gates, Susa Young	206
Geen debat	90
Geestdrift	252
Gedachten en spreuken	172
Gedichten en Rijmstukken:	
Aarde met haar bloementooi, D'	179
Afgod, De	59
Alles wel! alles wel,	197
Avondmaalslied	228

Asnath, de Moeder van Efraïm en Manasse	271
Bede	307
Bidt en Werk	258
Christen-zijn	62
Christus Consolator	162
Daar reikt van den Hemel	342
Dit is de plaats	196
Elizabeth, de Moeder van den voorlooper	272
Eva, de Moeder aller levenden Geestdrift	269 252
Heb ik iets goeds gedaan	324
Ik hou van menschen	259
Jezus, Redder van mijn ziel	323
Jodenvervolgers, Aan de	241
Kerk hersteld, De	100
Kinderen, hoor je de klokken	384
Komt, jongens van Holland	259
Levensbeschouwing	172
Lief Ouderhuis	64
Maria, de Moeder van den Heiland	272
Mijn werk, mijn zegen	256
Moederdag	148
't Moederhart is enkel liefde	135
Moederschap	147
Na de plechtigheid	343
Opwekking	372
Rachel, de Moeder van Israël	270
Rebekka, de Moeder van Jacob en Ezau	270
Sarah, de Moeder van Izaäk	269
Sariah, de Moeder van de Amerikaansche tak van Jozef	271
Schijn Voort	8
Spreekt met overtuiging	163
Tempel, De	225
Vóór de plechtigheid	343
Voort, allen voort	177
Waardebepaling	344
Wij gaan voort, steeds voort	155
Wilsvrijheid	48
Zegenbede	344
Zondagsschool-onderwijzer(es) worden	69
Zusters Hulpvereen. jarig, De	250
Geloofsvertrouwen	250
Gemeenschap van Goederen en voorbereiding ertoe	159
Gemeente Conferentie en Genealogische Zondag	285
Genealogische beroepsvervalschers	291
Genealogische Klassen	332, 247
Genealogisch-Heraldische tentoonstelling	159
Geschiedenis, De Jood in de	105
Gevaren van jodiumhoudend keukerzout, De	71
Godsdienstige zekerheid	165

God voorziet alwijs en goed	212
God zij met U	334
Goede levensvoorschriften	372
Gouyer, J. G. de 12, 32, 52, 87,	128
Gouden raad voor vrouwen	38
Grant, Pres. Heber J.	2, 324
Groeten	93
Groninger Conferentie 112, 127, 133, 180, 312,	353
Grootste van Allen, De	53
Grootste gave, De	373

H

Haagsche M-Mannen	40	
Hagen, L. H., 113, 174, 185, 206, 352, 353,	368	
Hartman-Spaans, Tine	295	
Heb ik iets goeds gedaan	324	
Heiligen der laatste dagen, De	288	
Herdenking van Willem van Oranje, De	149	
Heilige Boek, Het jongste	190, 230	
Hoe men Hemelzegen verkrijgt	49	
Hoe men leert onderwijzen	69, 101, 152, 200, 236, 274,	302
Holdaway, C. A. 188, 227, 260, 289, 292, 318,	356	
Hoogtijden op het huwelijkspad	275	
Huisbezoeklessen 31, 58, 92, 126, 164, 196, 224, 248, 294, 308, 312, 329, 348,	352	
Hulpzendingen	46	
Huwelijken	275	
Huwelijkswijding	341	

I

Ik hou van menschen	259
Interessante stemmen, 269, 291, 338,	367
Intreewoorden	330
't Is zoo Juni	163
Ivins, Anthony W.,	2, 17, 325

J

Jensen, Nephi	165, 372
Jeugd en Leven 304, 313, 345,	360
Jeugdwerk	11
Jezus, Redder van mijn ziel	323
Jongste Heilige Boek, Het	190, 230
Jood in de Geschiedenis, De	105
Jodenvervolgers, Aan de	241
Juni-vastendag verzet	174
J.M.O.O.V. (Zie O.O.V.)	
J.V.O.O.V. (Zie O.O.V.)	

K

Kaland, Jo	307
Kammerman vertrekt nog niet, Ouderling	286
Katholieke zelfcritiek	249
Kerk en haar instellingen kerngezond, De	17

Kerk hersteld, De	100
Kerstgroeten van het eerste Presidentschap	1
Kom dan en volg Mij	97
Komen en gaan	349
Komt, jongens van Holland	259
Kooyman, Frank I. 8, 48, 64, 80, 100, 135, 147, 148, 155, 177, 189, 196, 212, 225, 228, 230, 256, 323, 424, 341,	357

L

Laat in het leven kom ik tot een nieuw werk	129
Land, Het Beloofde	221
Leer, op jezelf passen	27
Levensbeschouwing	172
Levensvoorschriften, Goede	372
Lyon, Hermana F.	330
Lyon, T. Edgar	317, 330

M

Magie in doop en avondmaal	124
Malum Prohibitum	195
Merkwaardige vrouwen uit de Schriften	269
Merrill, Dr. Joseph F.	310
Mijn werk, mijn zegen,	256
M-Mannen- en Arenleessters Conferentie 294, 307, 316,	352
M-Mannen, Haagsche	40
M-Mannen Geloofte	40
M-Mannen op het arenveld	309
M-Mannen uit het verleden	370
Moederdag	148
't Moederhart is enkel liefde	135
Moeders, Aan onze	158
Moederschap	147
Mormonen, Wat zijn	86
Mormonen, De stad der	32
Mormonen, Een bezoek aan den trots der	9
Mormoonsche Theologie	193
Mormoonsche vrouwen	72
Mormoonsche Zendingen met saluutschoten begroet	168

N

Najaarsconferenties	272
Natuur, De rekening der	218
Nederlandsche vereeniging van archivarissen	338
Nederlandsche Volksdansen in Engeland	339
Nephietenverslag	229, 237
Nieuwe Kerkleiders aangesteld	120
Nieuwe Zendingspresident	317, 330
Nog altijd Russische krijgsge- vangenen	291
Nut van archieven, Het	24

O

Olie, Het gebruik van gezegende	267
Onbewust alcoholisme	367
Ons afscheid aan „K”	365
Ons nieuwe Leeuwerik- en Blauwvogeltjeboekjes	371
Ontslagen 63, 104, 136, 204, 258, 290, 312,	344
Ontwikkeld, Eeuwige	211
Onze vuurtorens	177
Oom Ben 6, 26, 43, 57, 74, 84, 107, 121, 153, 180, 191, 226, 240, 257, 273, 301, 319, 328,	359
Ooms geloof getoetst	120
O.O.V. Conferentie	185
O.O.V. en Zondagsschool	191
O.O.V. wedstrijdwerk	45, 64
O.O.V. werk	45
Opbloeï en Welvaart	10
Opvoeding van het jonge meisje, De	37
Opwekking	372
Organisatie van de Zusters Hulpvereeniging	65
Overleden 63, 238, 241, 333,	340

P

Palache, M. J.	370
Palestina, Een Zendingsleider voor	174
Parapsycholog, verschijnselen	237
Penrose, Chas. W.	181
Piranian, B.	174
Priesterschap en Genealogie	7
Priesterschapslessen 8, 45, 68, 112, 155, 171, 203, 220, 258, 311,	385
Prins Willem van Oranje	113
Profeet der Mormonen, De	159

R

Redelijke Theologie, Een 20, 47,	138
Reinste is de sterkste, De	277
Roberts, Brigham H.	97, 333
Robison, Zuster Louise Y.	65
Rotterdamsche Conferentie 80, 98, 332, 348,	368

S

Schijn voort	8
Slaap, De	118
Smarkule	385
Smith, De plaats van Joseph	81
Smith, Joseph, de Profeet-Mar- telaar	205
Smith, Joseph Fielding, 15, 49, 61, 108, 150, 207,	242
Sociale plaats van het kind, De	250
Spreekt met overtuiging	163
Spreuken en Gedachten	172
Stad der Mormonen, De	32
Streek van den duivel, Een	320

T

Talmage, Dr. James E.	33, 139, 241, 253
Tempel, De	225
Tentoonstelling, Genealogisch-Heraldische	159
Terug naar de olielamp	92
Theologie, Mormoonsche	193
Tot ziens	335

U

Utrechtsche Conferentie	138, 164, 174, 355, 364
-------------------------	-------------------------

V

Vader leid mij uit het duister	23
Van de Redactie:	
Aangenaam bezoek	190
Aanstellingen, Twee nieuwe	333
Afscheid aan „K”, Ons	365
Arenlezen	317
Bell, Hendrik	238
Bennion, Samuel O.	137
Bewaarder en Brenger van het Nephietenverslag, De	237
Bezoek aan den trots der Mormonen, Een	9
Boek van Mormon in het Tsjechisch, Het	174
Clark, President J. Reuben Jr.	137
David en Jan	350
Gates, Susa Young	206
Geen debat	90
Gemeenschap van Goederen en voorbereiding ervoor	159
Gemeente Conferentie en Genealogische Zondag	285
Jongste Heilige Boek, Het	190
Jood in de Geschiedenis, De	105
Juni-Vastendag verzet	174
Kammerman vertrekt nog niet, Ouderling	286
Komen en gaan	349
Kerstmis-tijd	381
Moeders, Aan onze	158
Onze 6e O.O.V. Conferentie	189
Opbloei en Welvaart	10
Parapsycholog. verschijnselen	237
Profeet der Mormonen, een eerlijk Waarheidsgetuige, De	159
Redelijke Theologie, Een	138
Roberts, President Brigham H.	333
Smith, Joseph, de Profeet-Martelaar	205
Talmage, Dr. James E.	253
Vastendag verzet	159
Verrassing van de Amsterdamsche Conferentie, De	285
Voor O.O.V. en Zondagsschool	191
Wedstrijdwerk	173
Widtsoe jarig, Pres. John A.	25

Woolf en familiebezoeken	
ons, President	254
Zalven van zieken, Het	157
Zendingsleider voor Palestina, Een	174
Zendingspresident, Een nieuwe	317
Varia	37, 71 92
Vastendag verzet	159, 174
Verhaal van Woorden, Een ijdel	39
Verjaardag van de Zusters Hulpvereeniging	92
Verplaatsingen 14.	63, 104, 204, 258, 290
Verrassing van de Amsterdamsche Conferentie, De	285
Verslag, vergelijkend van de Zusters Hulpvereeniging	132
Verstaat gij Friesch	268
Viering Zusters Hulpvereeniging Verjaardag	71
Vijgeboom, De gevloekte	41
Volharding	169
Volmaking, De weg tot 15, 61, 108, 150, 207,	242
Van belang voor kerkleden in Holland	387
Voor de dooden gedoopt worden	111
Voor jonge oogen 6, 26, 43, 74, 84, 107, 121, 153, 180, 191, 226, 240, 257, 273, 301, 319, 328, 359	
Voor Genealogische werkers	386
Voort, allen voort	177
Vragenbus, Evangelische	267
Vrouwen, Mormoonsche	72
Vuurtorens, Onze	177

W

Waardebepaling	344
Waarheid hersteld: een modern wonder	213
Waarheidsgetuige, Een eerlijk	
Waarom Jeugdwerk	295
Waarom sommigen weigeren acht te geven op de Evangelie-Boodschap	198
Wat er noodig is voor succes	38
Wat Gode 't meest behaagt	166
Wat zijn Mormonen	86
Wedstrijdwerk	64, 170
Weg tot volmaking, De 15, 61, 108, 150, 207, 242	
Weimar, H. F.	304, 313, 345, 360
Welkom, President Merrill	293
Wereldbond der Kerken	39
Whitney, Orson F.	195
Widtsoe, Dr. John A. 2, 20, 23, 25, 47, 53, 75, 81, 138, 213, 245, 261, 267, 293, 320, 320, 322, 334	
Widtsoe, Leah D.	305
Wie en wat zijn engelen	181

Wij gaan voort, steeds voort	155	Zilverfeest, Een	224
Willem van Oranje	113, 149	Zoet water uit het Zoutmeer	21
Wilsvrijheid	48	Zondagsscholen en J.M.O.O.V.	12
Wilsvrijheid binnen grenzen	276	Zondagsschoolwerk 32, 46, 52, 87, 96, 128, 156, 188, 227, 260, 292, 289, 318, 356, 388	388
Woolf, President en familie bezoeken ons	254	Zou u zich zoo goed weten te redden	322
Woord van President en Zuster Merrill, Een	310	Zusters Hulpvereniging	13, 132
Z			
Zalven van Zieken, Het	157	Zusters Hulpvereniging Hoofdbestuur in Europa, Het	88
Zekerheid, Godsdienstige	165	Zusters Hulpvereniging Hoofdbestuur in Nederland, Het	89
Zendingen met saluutschoten begroet	168	Zusters Hulpvereniging jarig, De	80
Zendingsleider voor Palestina, Een	174	Zusters Hulpvereniging, Organisatie van de	65
Zendingsnieuws, 14, 63, 104, 204, 244, 258, 290, 312, 344, 387	387	Zusters Hulpvereniging verjaardag	71
Zendingspresident, Een nieuwe	317		
Zesde Algemeene O.O.V. Conferentie	185		

VAN DE REDACTIE

Kerstmis-tijd

De vreugdevolle tijd van Kerstmis en Nieuwjaar is weer aangebroken en brengt weer een andere gelegenheid met zich, om dichter tot onze Maker te komen en ons te verheugen in de onschatbare gaven, welke Hij ons gaf.

Het afgelopen jaar is voor vele menschen een jaar van tegenspoed en moeilijkheden geweest, tengevolge van werkloosheid, ziekte, dood, of gebrek aan geestelijke sterkte. — Maar in dezen tijd van het jaar hebben wij een schitterende gelegenheid, om aan onzen Zaligmaker te denken en dankbaar te zijn voor ons bestaan en de herstelde waarheden van het Evangelie van Christus. — Het leven op zichzelf is een groote zegen, en wij dienen God ervoor te danken, ons met Hem te verblijden in het groot Verzoeningswerk, hetwelk Zijn Zoon voor ons heeft gewrocht, en te pogen, ons leven meer in overeenstemming te brengen met Zijn wil en verlangens.

Wij hebben een wondervolle gelegenheid om het Evangelie van Christus te prediken gedurende deze verblijdende Kerstdagen. In iedere gemèente zullen er een of meer Kerstprogramma's worden gegeven voor de kinderen van de Zondagsschool en het Jeugdwerk. Velen van deze kinderen zijn niet-leden der Kerk en hun ouders zullen met hen meekomen om te zien, hoe de „Mormonen" dezen grooten dag herdenken, en eveneens om te zien, welk soort menschen wij zijn, en hoe wij ons gedragen. Zij zullen ons gadeslaan en luisteren naar hetgeen wij zingen en zeggen. Door onze daden zullen zij den indruk krijgen, dat wij een vereenigd, eendrachtig volk zijn, zich verheugend in de vredevolle zegeningen, welke het Evangelie in ons leven brengt, dan wel dat we in het geheel niet verschillen met eenig andere kerk in dit land. Zij zullen ons Evangelie beoordeelen naar onze daden en den geest, welke in onze vergadering tegenwoordig is. Wanneer zij door ons Kerstprogramma een gunstigen indruk krijgen, dan zullen ze meer van onze boodschap willen leeren en het Evangelie onderzoeken.

In den Kersttijd kunnen wij een groot zending in onze Kerk zijn, indien wij willen bidden, dat de Geest Gods met ons zal zijn en ons in al onze gedragingen en werkzaamheden zal leiden.

Laten wij dan op dien tijd besluiten om te trachten, meer

den Kerst-Geest te benaderen — den Christus-Geest der liefde —, meer dan we ooit te voren gedaan hebben. — Laten we de kleine ergernissen, welke zich kunnen voordoen bij een Kerst-programma in een volle zaal, over het hoofd zien. — Laat ons leeren, vergeving te schenken aan degenen, die ons hebben beleedigd of onrecht aangedaan, zooals wij van den Zoon van God vergiffenis ontvangen. — Laat ons den vreemdeling, die ons bezoekt, behandelen, zooals Christus gaarne behandeld zou willen worden, indien Hij zou komen. — Laat ons beleefd en vriendelijk zijn, attent en gelukkig. — Door dit alles te doen, zullen wij zelf in zeer groote mate het geluk deelachtig worden, onze gemeenten opbouwen, en het hart van vele ongelukkigen vreugdevol en dankbaar stemmen.

„De Ster van Nederland” wenscht een elk in dit gezegend land een zeer vroolijk Kerstfeest en sluit zich bij U aan, om deze gebeurtenis tot den gelukkigen, verheffenden en vreugdevollen tijd van het geheele jaar te maken.

L.

DE GROOTSTE GAVE

(Vervolg van blz. 380)

„Vader, mijn geld is op, en Herodia heeft haar zak nog niet open gehad.”

Aristobolus liet zijn trompet zakken en keek neder naar zijn dochter. De glimlach, welke zijn gelaat bedekte, werd langzaam vervangen door een toornige uitdrukking. Herodia scheen haar vader te hebben vergeten. Haar aanbiddende oogen waren op de gelaatstreken van een anderen man gericht, op die van Jezus van Nazareth.

Tot nu toe had Aristobolus zich in de tegenwoordigheid van Jezus verheugd. Hij had in zijn hart gejuicht, toen hij hem de tempelpoort zag naderen, en had de weinigen, die den Nazarener volgden, met de vele die om hém heen geschaard stonden vergeleken. Hij genoot van zijn triomf, totdat hij het gelaat van zijn dochter zag. Door het dolle heen greep hij haar arm en draaide haar naar zich toe. Hij hapte naar zijn woorden, toen hij haar toesprak

„Herodia, schenk je aalmoezen weg en staak dat verderfelijk staren naar dien Nazarener. Schenk je aalmoezen weg zeg ik je! Doe het voor zijn oogen! Verneder hem, zooals je vader hem vernedert!”

Herodia beefde, toen zij den haat hoorde in den stem van haar vader, en zijn harden greep om haar pols voelde. Zij gaf evenwel geen antwoord op zijn opmerkingen.

„Schenk weg, zeg ik je”. Zijn stem werd dreigend.

Zij hield hem den ledigen zak voor. Hij keek er even naar, en blikte haar toen aan. Cajafas stond een weinig verder en keek

gespannen naar hen, en Aristobolus voelde zijn nieuwsgierigen blik. „Wat heeft dat te beteekenen? Waar zijn je schepels?” vroeg hij gebiedend.

Zij kroop angstig tegen den muur, greep den zak stevig vast, en keek smeekend in den standvastigen blik van haar vader.

„Ik schonk hen in het geheim weg”, antwoordde zij zacht. „Omdat ik geloof, dat de Nazarener de waarheid spreekt”.

Gedurende een oogenblik hield een doodelijke stilte de groep, die om den Rabbi verzameld was, omvangen.

Het gelaat van den vader werd lijkbleek. Door een van zijn kinderen weerstreefd te worden voor de oogen van Cajafas, den Hoogen Priester, was meer dan hij verdragen kon. Een krankzinnige drift greep hem aan. Hij hief de trompet als een knuppel boven zijn hoofd. Een oogenblik later zou hij met een verpletterenden slag op het hoofd van het meisje zijn neergedaald, als niet Aretas, op tijd was toegesprongen en de trompet uit zijn greep had losgerukt.

„Gij zult uw dochter niet dooden! Zij is van mij! Zij is van mij!”

Aretas wierp de trompet neder en kwam moedig naar Aristobolus toe. Deze scheen gek te worden. Hij greep Herodia vaster beet en schudde haar heftig heen en weder, totdat zij van pijn gilte.

Aretas hing aan zijn armen in een vergeefsche poging om zijn greep lossen te maken, om de waanzinnige kracht te breken.

Plotseling staakte de Rabbi zijn bezigheid. Zijn woede verdween even vlug als zij gekomen was. Zijn greep aan de schouders van het meisje verslaptte, en hij wankelde verschrikt terug bij het zien van haar wasbleek gelaat, terwijl een gekreun aan zijn lippen ontsnapte. „Herodia! Herodia!” Haar lichaam lag als levenloos aan zijn voeten, en hij begroef zijn gelaat in zijn handen.

De stilte werd alleen verbroken door haar gekreun en het teeder aanroepen van Aretas.

Plotseling doortrilde de klankvolle stem van Jezus de harten van alle toehoorders: „Draagt zorg, dat gij uw aalmoezen niet voor de menschen geeft om van hen gezien te worden. Anders hebt gij geen loon van den Vader, die in den hemel is. Geef uw aalmoezen in het verborgene, opdat uw Vader, die in het verborgene ziet, u openlijk beloone”.

„Herodia, omreden uw geloof in Mij, zal ik u openlijk beloonen”.

Hij raakte vluchtig met zijn handen haar glanzend haar aan, en zeide met zachte stem: „Dat uw lichaam volmaakt mag zijn, opdat gij uw Vader in den hemel verheerlijken moge.”

De wanhoop verdween van Herodia's gelaat. Zij hield de hand van Aretas vast, en hij hielp haar opstaan. Haar gekromde rug strekte zich, haar lichaam richtte zich als met de gratie van een rietstengel op, zij liep licht en stevig heen en weder en schreeuwde luid van vreugde.

Dan knielde zij naast Aretas neder, want deze had den zoom

van Jezus' kleeid gegrepen en kuste hem, en ook zij drukte hem dankbaar tegen haar lippen.

Een oogenblik later was Jezus den Tempel binnengetreden, hen in verwondering over zijn vreemde, heerlijke macht achterlatend. Toen zij opstonden en overgelukkig om zich heen blikten, zagen zij den eens zoo hooghartigen Aristobolus op den grond liggen, over de voetstappen van Jezus heengebogen, terwijl hij deze vurig kuste.

KINDEREN HOOR JE DE KLOKKEN?

Kinderen, hoor je de klokken wel luiden?
 Hoor je het zingen hoog in de toren?
 Weet je wel dat er een kind is geboren,
 Weet je wel zeg, wat die klokken beduiden?

Kinderen, hoor je die plechtige klanken?
 Hoor je het gonzen over de weiden?
 Weet je wel zeg, dat het kind zoo zal lijden?
 Hoor je die klokken wel juichende danken?

Weet je al zeg, dat het kind is gekomen
 Om al jouw droefheid en zonden te dragen?
 Weet je wel dat je het liefde mag vragen,
 Liefde zoo diep, nooit vermoed in je droomen.

Weet je al wat je het kindje moet geven?
 Enkel je mooiste en reinste gedachten.
 Weet je wel dat je niet langer mag wachten
 Dat kindje te geven een plaats in je leven.

Laten we nu over 't kindje ons buigen,
 Diep in zijn reine oogen kijken,
 Dat zal ons aller leven verrijken,
 We zullen dan ook van zijn liefde getuigen.

En als het kindje groot is geworden
 En we zijn leed zien diep in die oogen,
 Moeten we hem om dat lijden verhoogen,
 Moeten we strelen zijn bleeke handen,
 Liefdevol strelen die stille getuigen
 Van al zijn lijden, zijn roode wonden
 Moeten we kussen met teedre monden.

— — — — —
 Kinderen hoor je die klokken wel luiden?
 — — — — —

Kinderen, laten we altijd toch vragen
 Dat God ons zal helpen te leven als Hij,

Te bidden om liefde en medelij
 Voor iemand die ons aan het kruis heeft geslagen.
 Voor menschen die allen ons hebben verlaten
 Als wij in Getsemaneh snikkende streden,
 Juist als we hun liefde en zachte gebeden
 Zoo noodig hadden.

Kinderen, als het leven je doet weenen
 Om wat de menschen van elkander praten,
 Om alles wat ze doen en wat ze laten,
 Sla dan je oogen naar die bergtop henen,
 Waar eens het grootste leed geleden werd,
 Waar met de grootste liefd' gebeden werd.

Laat dan die liefde stralen door je ziel,
 Sla dan je oogen neer, en kniel, en kniel
 Voor Hem die daar de grootste doodsstrijd streed,
 Voor onze zonden zooveel smarten leed,
 Die duizend dooden stierf op donker Golgotha,
 Odat een ieder eenmaal binnenga".

— — — — —
 Kinderen, kinderen, hoor je dat lied?
 Kinderen, hoor je de klokken dan niet?

Smarkule.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

December 1933

Derde avond: Gebed, enz. Kerkelijke activiteit, Zelfonderzoek. Priesterschapsstudies, bl. 93-94.

Herhaal de meest belangrijke leeringen van Hoofdstukken XIII en XIV, Priesterschapsstudies, bl. 80-94.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoek rapport.

Januari 1934

Eerste avond: Gebed, enz. De wet der liefde. Babbelen en vitten. Behandeling van den zondaar. Priesterschapsstudies bl. 95-97.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken, als gewoon, over:

1. De Reinste is de Sterkste (Zie het artikel in „De Ster” van 15 September 1933).
2. De werkelijkheid van de opstanding van Jezus. 1 Corinthiërs 15: 1-29.

Derde avond: Gebed, enz. De kenteekenen van bekeering. De onboetvaardige zondaar. Priesterschapsstudies, bl. 98-100.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoek rapport. Behandeling van het huisbezoek-onderwerp voor Februari.

VOOR GENEALOGISCHE WERKERS

Het onderstaande is een copie van een brief die President Merrill ontving van het Presidentschap van het Cache Stake, onder wiens toezicht het tempelwerk der zendingen wordt verricht:

KANTOOR VAN HET PRESIDENTSCHAP

VAN HET
CACHE STAKE

Logan, Utah.

President Joseph F. Merrill
Londen, Engeland

28 October 1933.

Zooals gedurende Uw gesprek met President Cardon verzocht, zenden wij U het volgende rapport:

Ongeveer een jaar geleden schreven wij aan President John A. Widtsoe en boden aan, tempelwerk te verrichten voor tien duizend namen van de lijsten van de getrouwe heiligen in Europa. Te zijner tijd werd ons aanbod doorgezonden aan de zendingspresidenten en werd ons kennis gegeven, dat dit aanbod werd aanvaard. Nadien kwamen namen binnen en het werk nam een aanvang. Wij beraamden toen, dat we dit werk binnen een jaar konden gedaan hebben. De eerste begiftigingen voor deze Europeesche namen hadden plaats op 26 October 1932.

In de daarop volgende twaalf maanden — voor het laatst dus op 25 October — hebben de heiligen van de Cache Stake, die aan deze zending hebben gewerkt, voor 13.335 namen begiftigingen ontvangen. Daar het niet mogelijk was, de namen uit Europa te krijgen zoo spoedig als wij ze noodig hadden, hebben we deze zendelingen voorzien van 3418 namen van andere oorsprong, zoodat het juiste aantal der Europeesche namen, waarvoor gedurende het jaar gewerkt is, 9.917 bedroeg.

Eenigen tijd geleden berichten wij President Widtsoe, dat wij voor nog tienduizend namen werk zouden willen verrichten; aangezien wij hierop nog geen antwoord hebben ontvangen, nemen wij aan, dat dit voorstel is aangenomen, daar het aantal ingezonden namen thans grooter is dan voorheen.

Onze menschen verheugen zich zeer in dit werk en door de heiligen van Europa te helpen, hebben we eveneens onszelf geholpen. Wij zijn ervan verzekerd, dat door deze zending onze leden meer belang stellen in en een grooter respect hebben voor de heiligen van Europa.

Uw Broederen,

Cache Stake Presidentschap,

Joseph E. Cardon.

G. W. Lindquist.

W. M. Everton.

ZENDINGSNIEUWS

Aangesteld

Ouderling W. H. Timmerman wiens laatste standplaats te Arnhem was, is aangesteld tot President van het Utrechtsche District.

Ontslagen

Ouderling Albert H. Bragonje is eervol ontslagen van zijn zendingsarbeid in Nederland. Ouderling Bragonje heeft zijn werk ten einde gebracht als Hopman van de Padvinders der Rotterdamsche gemeente. Hij is op 2 December van Rotterdam naar Le Havre, Frankrijk vertrokken, waar hij sloop ging op 4 December per S.S. Washington.

Overleden

COOMANS. Te Rotterdam is op 10 November 1933 overleden Gerardus Coomans, die den 1sten October 1878 te Amsterdam geboren werd. Hij werd den 26sten April 1902 door Ouderling H. E. King gedoopt.

RENKEMA. Te Zuidhorn (Groningen) overleed op 3 December 1933 Broeder Johannes Renkema, echtgenoot van P. Guikema. Hij werd op 19 October 1855 te Hoogkerk geboren en den 2den Februari 1894 gedoopt en bevestigd door Ouderling J. H. Hatfield. De begrafenis had plaats Zaterdag, 9 December te Zuidhorn. Ruim veertig jaar lang lidmaat! „Zalig wie volhardt”.

VAN TIELEN. Zuster Jacoba van Tielen is den 22sten November te De Bilt overleden. Zij werd den 19en September 1912 te Rotterdam geboren, en den 6en November gedoopt door Ouderling Hendrik Poelman. Zaterdag 25 November heeft de teraardebestelling van het stoffelijk overschot plaats gehad op de Algemeene Begraafplaats de Brandenburg te De Bilt.

VAN BELANG VOOR KERKLEDEN IN HOLLAND

Kortgeleden ontvingen wij van het Eerste Presidentschap bericht, dat broeder LeGrande Richards, president van de Hollywood Stake in Californië, is aangewezen, om Broeder Charles A. Callis als president van de Zuidelijke Staten-Zending op te volgen.

Br. Richards is de zoon van Apostel George F. Richards. Hij heeft hier in Nederland twee zendingen vervuld, de laatste van November 1913 tot Juni 1916, gedurende welken tijd hij over de Nederlandsch-Belgische Zending presideerde.

Nadat hij in Utah terugkeerde, werd hij bisschop van Sugar House Ward in Salt Lake, en is zes jaar als zoodanig werkzaam geweest. Hij volbracht eveneens een korte zending in de Oostelijke Staten.

Hij gaat goed uitgerust aan zijn nieuwe arbeid, teneinde het wondermooie werk van President Callis voort te zetten.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JANUARI 1934 AVONDMAALSVERS

(Voor het jaar 1934 zullen de Avondmaalsverzen van uit de woorden van onze Zaligmaker worden gekozen. Om goede resultaten hiervan te verwezenlijken, dient iedere klas enkele minuten elke Zondag te nemen tot het instudeeren van deze verzen.)

Matth. 26 : 26-28.

„En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak Hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam. En Hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit; Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.”

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

Leer en Verb. 1 : 4.

„En de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door de monden Mijner discipelen, die Ik in deze laatste dagen verkozen heb.”

2½ MINUUT TOESPRAAKJES

7 Januari	Postkoetsdagen. De Pony Expresse.	Kerkgeschiedenis.
14 Januari	Jona. Daniël.	Oude Testament.
21 Januari	Betrouwbaarheid. Vrijgevigheid.	Nieuwe Testament.
28 Januari	Mannen van God geroepen. De Kerk in vroegere en in de latere dagen.	Evangelie Leer.

Aan verdere inlichtingen is uw Zondagsschool-President bereid u te helpen.

Clyde A. Holdaway.

INHOUD

De grootste gave	373		Zendingsnieuws	387
Van de Redactie :			Van belang voor Kerkleden in	
Kerstmis-tijd	381		Holland	387
Kinderen hoor je de klokken ?	384		Zondagsschoolwerk voor	
Priesterschapslessen	385		Januari 1934	388
Voor Genealogische werkers	386			

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.